

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoPr/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113242458
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:5113242458.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana PhD., a sudcov JUDr. Ivety Sopkovej a JUDr. Jozefa Šuleka v spore žalobcu JW. nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., S. N. XXX/XX, proti žalovaným 1/ Krajský súd v Trenčíne, so sídlom Nám. Svätej Anny č. 28 911 50 Trenčín, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o doplatenie funkčného platu, o odvolaní žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 21.novembra 2019, č.k. 11Cpr/5/2015-119, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II, III., IV. a V. p o t v r d z u j e .
- II. Odvolanie žalovaného 2/ voči výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému 1/ o d m i e t a .
- III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom č.k. 11Cpr/5/2015-119 zo dňa 21.11.2019, rozhodol výrokom I tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 2.582,40 Eur spolu ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 12,90 Eur od 16.06.2011 do 04.07.2014, s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 322,80 Eur od 16.08.2011 do 04.07.2014, zastavil. Výrokom II zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 2 246,70 Eur od 19.04.2014 do 04.07.2014, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobu voči žalovanému 1/ v celom rozsahu a voči žalovanému 2/ v prevyšujúcej časti zamietol. Výrokom IV. žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal. Výrokom V. rozhodol, že žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov vo vzťahu k žalovanému 2/..

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako sudca v osobitnom vzťahu so žalovaným 2/ (štátom) podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov vykonáva funkciu sudcu s pridelením na súd žalovaného 1/. Žalobcovi žalovaný 1/ vystavil platový dekrét v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona Národnej rady SR č. 500/2010 Z.z. z 02.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady SR č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorým platovým dekrétom bol žalobcovi určený s účinnosťou od 01.01.2011 základný plat vo výške 2.573,90 Eur, funkčný príplatok vo výške 33,20 Eur a paušálna náhrada vo výške 107,30 Eur, plat celkom v sume 2.714,40 eur. Uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 z 22.06.2011, zverejneným v Zbierke zákonov SR 26.07.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení konkrétne § 29g ods. 1 zákona Národnej rady SR č. 500/2010 Z.z., ktorým sa mení a

dopĺňa zákon Národnej rady SR č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, a v súlade so zákonom č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalovaný 1/ vystavil žalobcovi platový dekrét dňa 12.08.2011, podľa ktorého s účinnosťou od 26.07.2011 základný plat žalobcu bol stanovený vo výške 2.883,80 Eur, funkčný príplatok vo výške 33,20 Eur a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu vo výške 120,20 Eur, plat celkom 2.917,- Eur. Zároveň sa zastavila dňom 25.06.2011 výplata doteraz priznaného platu. Po zverejnení nálezů Ústavného súdu SR dňa 18.04.2014, ktorým Ústavný súd SR rozhodol vo výroku I., že ustanovenia § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa ods. 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady SR č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, žalovaný 1/ žalobcovi vyplatil doplatok platu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 v mzde za jún 2014 splatnej 04.07.2014, spolu vo výške 2.507,71 Eur. Žalobcovi bol vyplatený doplatok funkčného platu, na základe čoho vzal žalobca žalobu v predmetnej časti späť, a preto predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania, keďže k omeškaniu so zaplatením doplatku došlo od splatnosti jednotlivých mesačných plátov, a to k siedmemu dňu príslušného mesiaca za mesiac predchádzajúci, teda od februára do augusta 2011.

3. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal tým, ktorý zo žalovaných, či prípadne obidvaja žalovaní, majú byť zaviazaní plniť. Občiansky zákonník v ustanovení § 21 pripúšťa, že účastníkom občianskoprávných vzťahov môže byť aj štát, ktorý v týchto vzťahoch má charakter právnickej osoby, a preto má aj právnu subjektivitu. V mene štátu konajú štátne orgány v rozsahu svojej pôsobnosti.

4. Žalovaný 1/ je zapísaný v registri organizácii Štatistického úradu SR ako rozpočtová organizácia podľa § 3 ods. 1 a odsek 2 prvá veta zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a tento zákon v ustanovení § 21 ods. 1 žalovanému 1/ ako rozpočtovej organizácii priznáva charakter právnickej osoby štátu, napojenej svojimi príjmami a výdavkami na štátny rozpočet, konkrétne na rozpočet Ministerstva spravodlivosti SR (§ 83 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov), a hospodáriacej s rozpočtovými prostriedkami (§ 22 ods. 1 prvá veta zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Žalovaný 1/ ako rozpočtová organizácia je len správcom majetku štátu, ktorý spravuje majetok vo vlastníctve Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku), pričom majetkom štátu sú veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky (§ 2 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu). Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcu majetku štátu (§ 2 ods. 2 prvá veta zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu), ktorý koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje (§ 2 ods. 2 posledná veta zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu). Žalovaný 1/ ako ani žiadny iný štátny orgán, prípade rozpočtová organizácia nie je charakterizovaná ako organizácia osôb (štátny orgán nie je združením osôb) alebo organizácia majetku (štátny orgán nemá vlastný majetok, ktorý by tvoril jeho základné imanie ako napr. základné imanie obchodnej spoločnosti). Zo zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu je zrejmé, že žalovaný 1/ nemá vlastný majetok, je len správcom majetku štátu, s ktorým hospodári. Žalovanému 1/ (ako napr. aj každému štátnemu orgánu) preto chýba podstatná náležitosť (vlastný majetok) na to, aby bol právnickou osobou s vlastnou právnou subjektivitou v zmysle súkromného práva. Na tomto charaktere nič nemení ani skutočnosť, že zákon č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov žalovaného 1/ definuje ako právnickú osobu, keďže nejde o právnickú osobu ako takú, ale o právnickú osobu štátu, hospodáriacu s majetkom štátu. Potom aj vstúpiť do občianskoprávných vzťahov môže len štát, keďže len Slovenská republika má vlastnú právnu subjektivitu a v týchto vzťahoch (ako aj v oblasti verejného práva) má charakter právnickej osoby len štát, za ktorý koná príslušný štátny orgán bez vlastnej právnej subjektivity (hoci napr. zákon č. 523/2004 Z.z. alebo zákon č. 575/2001 Z.z. pojem štátnych orgánov a rozpočtových organizácií ako právnických osôb sa snažia nesprávne navodiť). Nesprávna je preto argumentácia žalobcu odôvodňujúca postavenie žalovaného 1/ ako účastníka konania, a toho, kto má byť zaviazaný povinnosťou plniť žalobcovi, na základe toho, že žalovaný 1/, konkrétne jeho predsedníčka, rozhoduje v platových veciach žalobcu (§ 90 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z.).

5. Žalobca je v právnom vzťahu so štátom (§ 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z.), ktorý zodpovedá za uspokojenie platových nárokov sudcu (§ 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z.), pričom za štát v týchto vzťahoch koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy súdov (§ 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. a § 13 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z., § 21 ods. 4 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku). Vzhľadom k tomu sa žalobca môže domáhať uplatneného nároku len voči žalovanému 2/ (štátu).

6. Žaloba žalobcu je voči žalovanému 1/ pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ nedôvodná, preto ju súd prvej inštancie v tejto časti zamietol.

7. Dňom zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR bol vyslovený nesúlad právneho predpisu, z ktorého vychádzal žalovaný 1/ pri vyhotovení platového dekrétu a výpočte platu, s Ústavou SR a napadnuté ustanovenia stratili účinnosť. V konaní o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom SR sa predpokladá súladnosť právnych predpisov, kým Ústavný súd SR nevysloví nesúlad. Do rozhodnutia Ústavného súdu SR by žalovaný 2/ plnil bez právneho dôvodu, resp. by postupoval v rozpore s v tom čase platným a účinným právom (od 01.01.2011 do 25.07.2011) keďže do tohto času nebolo zrejmé, či právna úprava, z ktorej sa vychádzalo pri vyhotovení platového dekrétu dňa 10.01.2011, bude vyslovená ako súladná alebo nesúladná s Ústavou SR, a v právnom štáte by ani nemal v zásade existovať dôvod domnievať sa, že platné a účinné právo nie je v súlade s Ústavou SR. Nakoniec žalovaný 1/ vystavil žalobcovi nový platový dekrét hneď po zverejnení uznesenia Ústavného súdu SR o pozastavení účinnosti napadnutého právneho predpisu, a teda postupoval podľa právnej úpravy platnej a účinnej pred vydaním napadnutého právneho predpisu. Až zverejnením nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov, dňom 18.04.2014, napadnutý právny predpis stratil účinnosť a až týmto dňom žalovanému 2/ vznikla povinnosť plniť žalobcovi. Dňom nasledujúcim po dni zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR sa žalovaný 2/ dostal do omeškania s plnením (§ 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka). Preto je nesprávny právny názor žalobcu, že žalovaný 2/ bol v omeškaní už v deň splatnosti platu v tom ktorom mesiaci (okrem toho dlžník nemôže byť v omeškaní v deň splatnosti, v ktorý deň je plnenie dlžníka včasným plnením). Nemôže obstať ani obrana žalovaného 2/, že sa do omeškania dostal z dôvodu, že uspokojenie finančných nárokov sudcov nebolo rozpočtované v štátnom rozpočte na rok 2014 a k samotnému doplateniu rozdielov plátov sudcov bolo administratívne náročné a nemohlo sa udiť zo dňa na deň. Žalovaný 2/ v občianskoprávných vzťahoch podobne ako každý iný dlžník je povinný plniť riadne a včas, a v prípade oneskoreného plnenia sa dostáva do omeškania (§ 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka). Pokiaľ je žalovaný 2/ s omeškaním s plnením peňažného dlhu, má povinnosť platiť aj úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Skutočnosť, že nárok na doplatenie platu vznikol žalobcovi v dôsledku právnej úpravy neskôr vyhlásenej za nesúladnú s Ústavou SR, v dôsledku čoho mu vznikla povinnosť doplatiť sudcom (aj žalobcovi) rozdiel v platoch, ako aj to, že výdavky spojené s doplatením plátov sudcov nemal pokryté v štátnom rozpočte na rok 2014 a samotné doplatenie plátov bolo zo strany žalovaného 2/ časovo a administratívne náročné, nemôžu byť na ujmu žalobcu. Žalovaný 2/ vedel, že na Ústavnom súde SR prebieha od roku 2011 konanie o súlade právnych predpisov, mal mať preto vytvorenú v štátnom rozpočte rezervu pre prípad neúspechu v konaní (podobne ako každý účastník konania). Žalovaný 2/ v postavení dlžníka, ako každý iný dlžník má povinnosť plniť riadne a včas a v prípade omeškania s plnením zaplatiť aj úroky z omeškania ako paušalizovanú náhradu škody za čas, kedy žalobca nemohol peniaze užívať. Žalovaný 2/ (štát) nemá v občianskoprávných vzťahoch výsostné alebo iné postavenie ako fyzické a právnické osoby (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka), je rovnako povinný dodržiavať svoje záväzky. Žalovaný 2/ doplatil žalobcovi rozdiel v platoch vo výške 2.501,56 Eur až dňa 07.07.2014. V období od 19.04.2014 (odo dňa nasledujúceho po zverejnení nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov) do 07.07.2014 (deň plnenia) bol žalovaný 2/ v omeškaní s plnením. Za toto obdobie žalobcovi patria úroky z omeškania v zákonnej výške 8,25% ročne podľa § 3 Nariadenia vlády SR 87/1995 Z.z. účinného do 31.01.2013 v spojení s § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 01.02.2013. Keďže právny vzťah medzi účastníkmi vznikol pred 01.02.2013 a v prvý deň omeškania s plnením peňažného dlhu bola základná úroková sadzba ECB 0,25% (8 percentuálnych bodov + 0,25%). Žalobca si uplatnil úroky z omeškania za obdobie dlhšie a vo výške presahujúcej najvyššiu prípustnú výšku úroku z omeškania platnú podľa predpisov občianskeho práva, teda v rozpore s právom. Preto súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti uplatnených úrokov z omeškania zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 25 ods. 1, § 65 ods. 5, § 87 ods. 1, § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z., § 13 ods. 1 zák. č. 575/2001 Z.z., § 1 ods. 4 Zákonníka práce, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a podľa § 257 CSP, keď úspešnému žalovanému 1/ trov konania nevznikli a voči žalovanému 2/ nepriznal

náhradu trov konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa, keď žalobca podal žalobu predčasne - v čase, keď žalovaný 2/ nemal povinnosť plniť, keďže nebol v omeškaní.

8. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný 2/, a to proti výroku II, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania, proti výroku III. v časti, v ktorej bola žaloba voči žalovanému 1/ zamietnutá ako závislému výroku vo vzťahu k výroku II. a výroku V. o náhrade trov konania. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil a žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol. Ako odvolací dôvod uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Žalovaný 2/ odvolanie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci ide o také uplatňovanie práva, ktoré by mohlo byť posudzované ako rozporné s dobrými mravmi. Žalobca je sudcom krajského súdu, vykonáva povolanie, ktoré vyžaduje vysoké morálne a osobnostné predpoklady, preto by súd mal z hľadiska uplatňovania jeho práv zohľadniť skutočnosť, že v prípade sudcov by mala byť hranica posudzovania možného rozporu uplatňovania ich tvrdeného práva na súde s dobrými mravmi vyššia ako u bežných občanov. Žalobca podal žalobu dňa 13.12.2013 teda v čase, kedy ešte nebolo možné doplatiť žalobcovi plat, keďže nález Ústavného súdu SR č. k. PL. ÚS 99/2011-86 zo dňa 11.12.2013 bol publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky až dňa 18.04.2014. Žalovaný 2/ malý za to, že objektívne neexistovala pochybnosť o dobrovoľnom poskytnutí navrhovateľom požadovaného plnenia a súčasne sú zrejmé okolnosti, pre ktoré nebolo plnenie objektívne možné už pred podaním žaloby. Za tejto situácie sa tak zo strany žalobcu jednalo o zjavne neefektívne využitie prístupu k spravodlivosti. V odvolaní žalovaný 2/ namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu, pričom vyslovil názor, že z viacerých ustanovení Zákona o sudcoch možno vyvodiť, že je to práve osobný úrad sudcu, ktorý vypláca sudcovi jeho platové nároky. Ak osobný úrad vyplatil sudcovi plat oneskorene až po výplatnom termíne, nemožno dospieť k záveru, že by za takéto oneskorené vyplatenie platu mal zodpovedať štát a nie osobný úrad sudcu. Poukázal na rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných veciach, ktoré sa stotožnili s jeho názorom, že nie je v danej veci pasívne legitimovaný, nakoľko mzdu žalobcovi je povinný vyplácať žalovaný 1/ - jeho osobný úrad. Ďalej poukázal na fakt, že podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vyplýva z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré je potrebné použiť aj na tento osobitný vzťah žalobcu so žalovaným 2/ podľa § 1 ods. 4 zák. č. 311/2001 Z. z. v spojení s § 150 ods. 1 zák. č. 385/200 Z. z.. Uviedol, že § 1 ods. 4 zák. č. 311/2001 Z. z. hovorí o tom, že ak tento zákon (Zákonník práce) v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Tieto sú upravené v jeho prvej časti v § 1 až 122; ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa však nachádza až v jeho ôsmej hlave, ktorá upravuje záväzkové práva a nie všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako takého. Vzhľadom k uvedenému vyslovil právny názor, že pre uloženie povinnosti zaplatiť úroky z omeškania žalovanému 1/ alebo žalovanému 2/ absentuje právny základ, pretože Zákonník práce a Zákon o sudcoch neodkazuje na možnosť priameho použitia ust. § 517 Občianskeho zákonníka. Ďalej namietal priznanú výšku úrokov z omeškania. Namietal tiež stanovenie začiatku a konca omeškania, keď poukázal na skutočnosť, že na osobnom úrade žalobcu u žalovaného 1/ bol výplatný termín 15. dňa v mesiaci, preto žalovaný 1/ mohol žalobcovi tak doplatiť funkčný plat najneskôr až vo výplatný termín za mesiac apríl 2014, a teoreticky tak mohol byť žalovaný 1/ v omeškaní s doplatením funkčného platu až odo dňa 15.05.2014, nie skôr. Pokiaľ ide o koniec omeškania poukázal na to, že finančné prostriedky na doplatenie funkčných plátov poukázal osobnému úradu žalobcu už v priebehu mesiaca jún 2014, žalovaný 1/ disponoval týmito finančnými prostriedkami teda už v priebehu júna 2014, a preto žalovaný 2/ nemôže niesť zodpovednosť za doplatenie platu žalobcu až dňa 04.07.2014. Ďalej uviedol, že podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s odlišnou súdnou praxou v obdobných prípadoch ako napr. označeným rozhodnutím 6CoCpr 4/2018-215 zo dňa 24.09.2019.

9. Proti rozsudku podal včas odvolanie aj žalobca, a to proti výrokom III., IV. a V. pričom žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie alternatívne žiadal zmeniť rozhodnutie tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že nesúhlasí so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/. Poukázal na znenie § 21 ods. 1 zákona č. 523/2004 Z.z. ako aj znenie § 18 Občianskeho zákonníka a vyslovil právny názor, že žalovaný 1/ bežne vystupuje v občianskoprávných vzťahoch ako samostatný subjekt. Žalobca vyjadril právny názor, že žalovaný 1/ ako právnická osoba so zákonom ustanovenou spôsobilosťou mať práva a povinnosti je subjektom s priamou právnou povinnosťou riešiť platové otázky žalobcu, teda rozhodovať o platových otázkach žalobcu prostredníctvom predsedu súdu, a vyplácať žalobcovi plat k jeho rukám tak, ako sa to doposiaľ aj skutočne realizovalo počas žalobcovho pôsobenia na Krajskom

súde v Trenčíne. Z uvedeného dôvodu je žalovaný 1/ podľa žalobcu nepochybne pasívne legitimovaný v predmetnom spore, v ktorom je pasívne legitimovaný aj žalovaný 2/ na základe ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z.. Spoločná a nerozdielna zodpovednosť za splnenie povinnosti v tomto prípade nemôže byť vylúčená rovnako, ako to právna prax ustálila napríklad v prípadoch náhrady škody pri dopravných nehodách voči samotnému škodcovi, odlišnému od prevádzateľa motorového vozidla, voči prevádzateľovi motorového vozidla a poisťovni. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie nedal odpoveď na otázku právnych následkov o pozastavení účinnosti právnej normy na základe rozhodnutia Ústavného súdu SR zo dňa 22.06.2011. Žalobca má za to, že podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy je Slovenská republika aj právnym štátom, pričom neúčinnosť (hoci aj platného) právneho predpisu bráni aplikácii takejto právnej normy na právne vzťahy v spoločnosti. Platí to tak na právne vzťahy už existujúce v čase vzniku neúčinnosti právnej normy, tak aj na právne vzťahy, ktoré vzniknú v budúcnosti počas trvania neúčinnosti takejto právnej normy. Podľa názoru žalobcu z hľadiska zákazu aplikácie neúčinnnej právnej normy nie je právne významné, z akého zákonného dôvodu je právna norma neúčinná, nakoľko jej neúčinnosť znamená zákaz aplikácie takejto neúčinnnej právnej normy. S poukazom na uvedené žalobca je toho názoru, že vydaním platového dekrétu zo dňa 12.8.2011 s účinnosťou od 26.7.2011 došlo u žalovaných k rozdvojenému prístupu k aplikácii neúčinnnej právnej normy, keď v tom istom čase na jednej strane žalovaní neúčinnú právnu normu správne prestali od 26.7.2011 aplikovať na právne vzťahy vznikajúce do budúcnosti, avšak na druhej strane žalovaní naďalej tú istú neúčinnú právnu normu v rozpore s princípmi právneho štátu naďalej aplikovali na už existujúce právne vzťahy vzniknuté od 1.1.2011 do 25.7.2011. Podľa názoru žalobcu napadnutým rozsudkom okresného súdu riešené právne otázky majú ešte ďalší významný rozmer, a to že výroky napadnutého rozsudku okresného súdu sú založené na aplikácii neúčinnnej právnej normy, ktorá bola vyhlásená za protiústavnú. Podľa napadnutého rozsudku okresného súdu by mal tak nastať stav, že obeť ktorá bola postihnutá aplikáciou protiústavnej (v právnom štáte neprípustnej a neakceptovateľnej) právnej normy zo strany žalovaných, nemá právo na to, aby v prípade, že sa táto obeť pred súdom domáha ochrany svojich práv a satisfakcie, súd na právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými neaplikoval túto protiústavnú normu. Podľa názoru žalobcu niet zrejme pochyb o tom, že na jednom z popredných miest medzi princípmi právneho štátu stojí práve princíp spravodlivosti, pričom platí (vyvrátiteľná) právna fikcia, podľa ktorej platný a účinný právny poriadok v právnom štáte je v súlade s ústavou, teda aj v súlade s princípom spravodlivosti. Žalobca vyslovil právny názor, že ak je právna norma zákonným spôsobom vyhlásená za protiústavnú, nemôže byť považovaná za spravodlivú, pričom od 22.06.2011 nemožno uvažovať ani o dobromyseľnosti žalovaných. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal odvolaniu v celom rozsahu vyhovieť a súčasne žiadal žalobca zrušiť/zmeniť aj výroky o trovách konania.

10. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniam uviedol, že zotrúva na nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na jeho strane a rozhodnutie žiadal vo vzťahu k sebe ako vecne správne potvrdiť.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ uviedol, že argumentácia žalovaného 2/ ohľadne dobrých mravov potvrdzuje danosť nárokov žalobcu v tomto súdnom konaní. Poukázal na to, že aplikácia dobrých mravov prichádza do úvahy len vtedy, ak je právo dané, pričom toto právo je garantované aj v čl. 7 písm. a) Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach. Žalobca uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného 2/ o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného 1/. Ďalej žalobca vyjadril právny názor, že § 1 ods. 4 Zákonníka práce používa pojem všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú obsiahnuté aj prvej hlave ôsmej časti Občianskeho zákonníka (§ 488-§587). Podľa žalobcu sú pracovnoprávne vzťahy typickými záväzkovými vzťahmi a právo na odmenu za prácu je majetkovým právom, a preto je v pracovnoprávných vzťahoch nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka aj s poukazom na § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca mal za to, že v žalovaným 2/ označených rozhodnutiach chýbala odpoveď na podstatnú právnu otázku, a to či je prípustné aplikovať a ak áno v akom rozsahu právnu normu, ktorá bola vyhlásená za protiústavnú, a ktorej účinnosť bola pozastavená už v priebehu konania pred ústavným súdom. Záverom vyslovil právny názor, že uplatňovanie protiústavného zákonného ustanovenia v podmienkach právneho štátu objektívne nemôže spĺňať ústavný imperatív uplatňovania zákona v súlade s Ústavou.

12. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z.), ďalej len CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku, ktorým bola uložená povinnosť žalovanému 2/ zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.246,70 Eur od 19.04.2014 do 04.07.2014, do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako aj vo výroku o zamietnutí žaloby

vo zvyšnom rozsahu voči žalovanému 2/ a celej žaloby voči žalovanému 1/, ako aj výrokoch o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP a odvolanie žalovaného 2/ voči výroku III. o zamietnutí žaloby voči žalovanému 1/ podľa § 386 písm. b) CSP je potrebné odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

13. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 2.582,40 eur s príslušenstvom zastavené, nebol napadnutý odvolaním, a preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným 2/ a žalobcom vznesené a stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalobcu boli totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky žalovaného 2/, uvedené v podanom odvolaní, ktoré uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP v napadnutej časti poukazuje.

15. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

16. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1 CSP. V preskúmvanej veci žalovaný 2/ uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a žalobca odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

17. Podstatou žalovaným 2/ a žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu je, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav; o nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. V danej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správne právne predpisy a tieto aj správne aplikoval. K namietanej vecnej pasívnej legitímácii žalovaného 2/ odvolací súd opätovne poukazuje na podrobné a výstižné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tejto otázke (žalovaný 2/ rovnakú argumentáciu ako v odvolacom konaní uplatnil i v konaní pred súdom prvej inštancie), ktoré považuje za správne. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vecne pasívne legitímovaným subjektom v danej veci je žalovaný 2/. Žalovaným 2/ tvrdená skutočnosť o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie nevyplýva z ust. § 65 až § 92 Zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Naopak z § 65 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. vyplýva, že za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát, za ktorý v zmysle ust. § 25 ods. 1 veta druhá cit. zákona koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný zákon, v danom prípade žalovaný 2/. Súd prvej inštancie tak vecnú pasívnu legitímáciu žalovaného 2/ v danej veci stanovil správne. Znenie § 65 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. (v znení účinnom do 31.01.2012), ktorý stanovuje, že za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát, predstavuje špeciálnu právnu úpravu, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorá by prichádzala do úvahy. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. za štát koná ústredný orgán štátnej správy pre súdy, ktorým je podľa § 13 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z., v spojení s § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Vyhodnotenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ (právne posúdenie) bolo súdom prvej inštancie vykonané správne, nakoľko len žalovaný 2/ môže byť pasívne vecne legitímovaným subjektom v prípade žaloby tohto typu a nemôže týmto subjektom byť žalovaný 1/. Právne úvahy súdu prvej inštancie, ktoré sa zaoberali charakterom právnej subjektivity žalovaného 1/ boli v danej veci nadbytočné, vzhľadom na jednoznačnosť právnej úpravy v §65 ods. 4 (dnes § 65 ods. 5) zákona č. 385/2000 Z.z.. Uvedené však nič nemení na správnosti záverov súdu prvej

inštancie o vecnej pasívnej legitímácii žalovaného 2/ a nedostatku pasívnej vecnej legitímácii žalovaného 1/. Vzhľadom na uvedené preto odvolacie námietky tak žalovaného 2/ o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie, ako aj odvolacie námietky žalobcu smerujúce k tomu, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je aj žalovaný 1/ sú nedôvodné. K odvolaciemu dôvodu žalovaného 2/, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces konštatuje, že je nedôvodný. Žalovaný 2/ videl porušenie svojich práv v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia v otázke rozdielných právnych záverov ním označených súdnych rozhodnutí. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie jasne a správne vysvetlil všetky svoje právne úvahy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie a náležite ich odôvodnil. Odvolací súd poukazuje na zjednocujúce stanoviska prijaté kolégiom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.06.2018, v ktorom došlo ku zhode, že vecne pasívne legitimovaným subjektom v obdobných prípadoch je Slovenská republika v zastúpení Ministerstva spravodlivosti. S uvedeným právnym názorom sa odvolací súd stotožňuje. Zjednocujúce stanovisko nie je právne záväzné, pričom ak sa niektorý senát s ním nestotožňuje má právo vec posúdiť podľa svojho právneho názoru tak, ako to bolo v rozhodnutí 6CoPr/4/2018-215 zo dňa 24.09.2019. Uvedené však nezakladá dôvodnosť námietky v podobe porušenia práva na spravodlivý proces ako ani námietky nesprávneho právneho posúdenia.

19. Pokiaľ ide o aplikáciu Občianskeho zákonníka (ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) na daný vzťah, odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného 2/, že ak Zákonník práce (zák. č. 311/2001 Z.z.) v § 1 ods. 4 zakotvuje, že „ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka“ týka sa to iba § 1 až § 122 Občianskeho zákonníka, ktoré sú upravené v jeho prvej časti a netýka sa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda časti zákona, v ktorej sú upravené záväzkové práva. Vo všeobecnosti totiž platí, že v prípade, ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe, je v omeškaní. Z dôvodu omeškania je povinný zamestnancovi uhradiť nielen plat, ale aj úroky z omeškania. Pretože osobitný zákon o plate, ale ani iný pracovnoprávny predpis nezakotvujú výšku úrokov z omeškania, v pracovnoprávných vzťahoch sa postupuje v týchto prípadoch podľa občianskoprávných predpisov (§ 1 ods. 4 Zákonníka práce). Súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchýliť v prípade, kedy to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov (zásad), ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Pri výklade a posudzovaní jednotlivých ustanovení právneho predpisu treba totiž rešpektovať ich význam z hľadiska účelu a zmyslu tohto predpisu ako celku, a nie izolovane. Žiadať vyplatenie platu aj s príslušným úrokom z omeškania nemožno považovať za čosi neobvyklého, nemravného, či snáď dokonca protiprávneho, keď žiadna zo strán v danej veci nespochybňuje, že žalovaný 2/ plat žalobcovi vyplatil až po zverejnení nálezu Ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 99/2011. Občiansky zákonník vychádza z úvahy, že úroky z omeškania plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody (§ 519), ktorá veriteľovi vznikla tým, že nemohol po dobu omeškania zhodnotiť (využiť) istinu dlhu. Aj podľa zaužívanej judikatúry úroky z omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou. Inštitút úrokov z omeškania vo všeobecnosti a aj v pracovnom práve plní charakter zabezpečovací, sankčný a kompenzačný a inak to nemôže byť ani v danom vzťahu. Opačným výkladom by došlo k porušeniu rovnosti subjektov tohto závislého vzťahu a teda k porušeniu čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. Výklad žalovaného 2/ by napokon celkom nepochybne musel viesť k záveru, že v žiadnych pracovnoprávných vzťahoch upravených Zák. č. 311/2001 Z. z. (Zákonník práce) by nebolo možné priznať oprávnenému úroky z omeškania pri platových nárokoch vyplývajúcich z pracovného pomeru, čo nepochybne nebol úmysel zákonodarcu. Žalovaným 2/ vyslovený právny názor preto odvolací súd považoval za nesprávny a príliš formalistický výklad ust. § 1 Zák. č. 311/2001 Z. z.. Odvolací súd sa v tejto časti stotožnil aj právnym názorom žalobcu vyjadreným v replike, a to že všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka nie sú len ustanovenia do §122, ale aj ustanovenia od § 488 do § 587 Občianskeho zákonníka, ktoré sú takisto označené spoločným nadpisom „Všeobecné ustanovenia“..

20. Medzi stranami bol sporný aj počiatok omeškania, v ktorej otázke sa odvolací súd taktiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z omeškania môžu patriť žalobcovi až odo dňa nasledujúceho po zverejnení nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 18.04.2014. V danej veci sa totiž žalobca svojou žalobou domáhal doplatenia funkčného platu za obdobie roku 2011, kedy žalovaný 1/ v zmysle novely Zák. č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky vydal platový dekrét a vyplácal funkčný plat v sume nižšej ako v predchádzajúcom období. Protiústavnosť niektorých ustanovení novely Zák. č. 120/1993 Z. z. však Ústavný súd SR vyslovil až svojím nálezom

sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. Takýto nález je podľa § 41 ods. 2 Zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov. Právnym následkom vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade medzi právnymi predpismi je strata účinnosti nesúladného právneho predpisu. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali sú povinné do šesť mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia Ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, prípadne s ostatnými právnymi predpismi. Ak nedôjde k uvedeniu do súladu, potom nesúladné právne predpisy, ich časti, alebo ustanovenia strácajú aj platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia. V čase podania žaloby žalobcu mal teda žalobca vyplatený svoj funkčný plat v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi a žalovaný 2/ nemal v čase podania žaloby povinnosť platiť žalobcovi to, čoho sa svojou žalobou domáhal. Táto povinnosť vznikla až publikovaním Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2001 v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. Preto záver súdu prvej inštancie, že nasledujúcim dňom sa žalovaný 2/ dostal do omeškania a je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v zákonnej výške 8,25% ročne (ktorú súd prvej inštancie stanovil správne) za obdobie od 19.04.2014 do doplatenia funkčného platu dňa 04.07.2014, považoval odvolací súd za správne. Námetka žalovaného 2/ o prípadnom neskoršom omeškaní neobstojí, nakoľko žalovaný 2/ vedel od decembra 2013, že nález bude zverejnený v zbierke zákonov, a preto mal možnosť sa na uvedenú situáciu pripraviť tak, aby plnil okamžite po zverejnení nálezu v zbierke zákonov. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď výšku úrokovej sadzby stanovil podľa predpisov účinných do 31.01.2013, nakoľko vzťah medzi žalobcom a žalovaným 2/, ktorý bol dôvodom na doplatenie funkčného platu je z roku 2011, a preto aj výška úrokov z omeškania musí byť stanovená podľa predpisov účinných do 31.01.2013.

21. Odvolací súd k argumentácii žalobcu, že ide o rozpor s princípom právneho štátu, ak súdy posudzujú nárok žalobcu podľa predpisov, ktoré boli vyhlásené za protiústavné (od júla 2011 bola pozastavená ich účinnosť) konštatuje, že nie je správna. Žalovaný 2/ aj žalovaný 1/ mohli/môžu v zmysle platných zákonov a princípov právneho štátu konať len to, čo im zákon dovoľuje. V čase konania Ústavného súdu o súladnosti dotknutého právneho predpisu nemohol žalovaný 2/, ani žalovaný 1/ vyplatiť žalobcovi plat, nakoľko na to nemali zákonný dôvod. Pozastavenie účinnosti právneho predpisu neoprávňovalo žalovaného 2/ ani žalovaného 1/ zasahovať do už vzniknutých právnych vzťahov - doplatiť zníženú časť platu, práve z dôvodu, že platná a účinná právna úprava v čase rozhodnom im to neumožňovala. Na dôvažok odvolací súd uvádza, že žalovaný 2/ ani žalovaný 1/ nemohli s určitosťou vedieť, ako konanie pred Ústavným súdom skončí. S uvedeným právnym záverom úzko súvisí námietka žalobcu, že súd prvej inštancie mu nedal odpoveď na jeho vyššie uvedenú argumentáciu (prvá veta tohto odseku). Uvedenú námietku považuje odvolací súd za nedôvodnú, nakoľko súd prvej inštancie sa s uvedenou otázkou vysporiadal, keď uzavrel že žalovaný 2/ nemal povinnosť plniť do času zverejnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v zbierke zákonov. Súd prvej inštancie uvedenú právnu otázku vyhodnotil jednoduchým konštatovaním, ktoré je však dostatočné a správne. Žalovaný 1/ konal správne, keď v čase pozastavenia účinnosti predmetného ustanovenia zákona ústavným súdom vyplácal žalobcovi plat vo vyššej (nezníženej) výške, avšak na doplatenie platu vyplateného v čase pred pozastavením účinnosti predmetného ustanovenia neexistoval právny základ.

22. Odvolací súd konštatuje k námietke žalovaného 2/ o uplatnení nároku žalobcu v rozpore s dobrými mravmi a neefektívnemu využitiu prístupu k spravodlivosti z dôvodu, že žalobca je sudca, a preto by mala byť hranica posudzovania možného rozporu uplatňovania ich tvrdeného práva na súde s dobrými mravmi vyššia ako bežných občanov, že podľa článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Zákony Slovenskej republiky nestanovujú žiadne špeciálne podmienky pre žaloby, ktoré podávajú osoby vykonávajúce funkciu sudcu, preto je odvolací súd toho názoru, že uvedená argumentácia žalovaného 2/ je nesprávna a v zásade je čo do obsahu a významu diskriminačná, nakoľko kladie špecifické podmienky, ktoré nemajú oporu v zákone.

23. Odvolací súd sa stotožnil aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, tak že tieto neboli priznané žalovanému 1/, ktorý si ich neuplatnil a žiadnej zo strán nebola priznaná náhrada trov

konania vo vzťahu k žalovanému 2/ z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré videl v zažalovaní nesplátného dlhu, keď žaloba bola podaná v decembri 2013, pričom dlh sa stal splatným až 18.04.2014.

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II, III., IV., V., podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Predmetom odvolacieho konania bolo ďalej odvolanie žalovaného 2/ proti zamietnutiu žaloby voči žalovanému 1/. Rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti nebol vydaný v neprospech žalovaného 2/, preto žalovaný 2/ v zmysle § 359 CSP nebol oprávnený podať proti nemu odvolanie. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie žalovaného 2/ voči výroku III. v časti o zamietnutí žaloby voči žalovanému 1/ podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

25. Záverom odvolací súd konštatuje, že sa nezaoberal všetkými (opakujúcimi sa) námietkami žalovaného 2/ a žalobcu obsiahnutými v ich odvolaniach, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keď v odvolacom konaní nebol úspešný žiaden z odvolateľov.

27. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).